

Sygn. akt I C 710/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Eliza Skotnicka

Protokolant: Małgorzata Schick

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2014 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo- akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko G. G.

o zapłatę 1382 ,- zł

I. zasądza od pozwanej G. G.na rzecz (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo- akcyjna z siedzibą w W.kwotę 1247,- zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści siedem) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 lutego 2014r.;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 204,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. wyrokowi w punkcie I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)Sp. z o.o. z/s w W.wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 1382,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 12 lutego 2014r. i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od firmy (...)Sp. z o.o. prawo do wierzytelności wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki zawartej w dniu 21 maja 2013r. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się także należność w wysokości 135,- zł z tytułu kosztów windykacyjnych, naliczonych zgodnie z umową w wysokości 25,- zł za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty po 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty; 45,- zł za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty po 60 dniach kalendarzowych od upływu terminu spłaty i 55,- zł za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty po 90 dniach kalendarzowych od upływu terminu spłaty .

Pozwana G. G. nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 maja 2013 r. pozwana G. G.zawarła z (...) Sp. z o.o.z/s w W.umowę pożyczki nr(...)przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, zgodnie z ustawą o kredycie konsumenckim, na kwotę 1200,- zł. Pożyczka została udzielona na 30 dni, z terminem spłaty w dniu 20 czerwca 2013r. Zgodnie z §10 pkt 1 umowy postanowiono, że w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki, pożyczkodawca zastrzega sobie możliwość naliczenia odsetek za zwłokę w wysokości czterokrotnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Zawiadomienia o istnieniu opóźnienia w spłacie pożyczki, stanowiące wezwania do zapłaty, będą wysyłane przez pożyczkodawcę korespondencyjnie na

adres korespondencyjny pożyczkobiorcy lub w formie sms i emailem. Pożyczkobiorca zostanie obciążony kosztami wezwania do zapłaty w następującej wysokości:

- 1) 35,- zł za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki;
- 2) 45,- zł za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 60 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki;
- 3) 55,- zł za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 90 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki.

Dowód:

- warunki umowy pożyczki w V..pl nr (...) k. 21;
- potwierdzenie rejestracji i zgoda na zawarcie umowy pożyczki k. 25;
- potwierdzenie przelewu na konto pozwanej kwoty pożyczki k. 26;
- umowa pożyczki odnawialnej V..pl k. 27 – 31.

Pożyczkodawca V..pl sporządził trzy wezwania do zapłaty zaadresowane do pozwanej G. G.:

- z dnia 22 lipca 2013r., gdzie wymieniono składniki pożyczki pozwanej jako: 1200,- zł – kwota udzielonej pożyczki; 16,30 zł odsetki za nieterminową płatność; 35,- zł pierwsze wezwanie do zapłaty;
- z dnia 20 sierpnia 2013r., gdzie wymieniono składniki pożyczki pozwanej jako: 1200,- zł – kwota udzielonej pożyczki; 31,40 zł odsetki za nieterminową płatność; 35,- zł pierwsze wezwanie do zapłaty, 45,- zł drugie wezwanie do zapłaty;
- z dnia 19 września 2013r., gdzie wymieniono składniki pożyczki pozwanej jako: 1200,- zł – kwota udzielonej pożyczki; 47,- zł odsetki za nieterminową płatność; 35,- zł pierwsze wezwanie do zapłaty, 45,- zł drugie wezwanie do zapłaty i 55,- zł trzecie wezwanie do zapłaty.

Dowód:

- wezwania do zapłaty k. 22, 23, 24.

Strona powodowa, działając ówczesnie pod nazwą (...)Sp. z o.o. (...), w dniu 30 listopada 2013r. zawarła z (...) Sp. z o.o.z/s w W.umowę ramową, na mocy której nabyła wierzytelność pożyczkodawcy względem pozwanej G. G.z tytułu umowy pożyczki z dnia 21maja 2013r.

- umowa ramowa 2002 k. 40 – 60;
- zawiadomienie o zdarzeniu kredytowym z dnia 19.12.2013r. k. 61;
- oświadczenie o potrąceniu wierzytelności k. 62 – 63.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwana nie stawiła się na rozprawie i nie złożyła wyjaśnień ustnie ani na piśmie, z tego też względu Sąd, w zasadniczej części w oparciu o art. 339 i art. 340 k.p.c. przyjął za prawdziwe twierdzenia strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i wydał wyrok zaoczny zasadzający od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1247,- zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. W ocenie Sądu żądanie zapłaty kwoty 135,- zł

z tytułu kosztów wezwań do zapłaty budziło uzasadnione wątpliwości, wobec tego powództwo podlegało w tej części oddaleniu.

Wprawdzie w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, tym niemniej Sąd powinien czuwać na zachowaniem równości stron postępowania, zwłaszcza w sporach, w których po stronie pozwanej występuje konsument, postrzegany przez ustawodawcę jako słabsza strona stosunku prawnego, z którego wynika dochodzone roszczenie. Podkreślić trzeba, że ustawą z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2000 r. Nr 22, poz. 271) zmienione zostało brzmienie przepisów art. 385¹ i 385² k.c. oraz dodano art. 385³ k.c. Przepisy te wprowadziły reżim ochronny w przypadku zawierania umów z konsumentami, implementując do prawa wewnętrznego przepisy Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich.

Zgodnie z treścią art 385¹ §1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Według § 3 cyt. przepisu nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Klauzula generalna z art. 385¹ §1 kc zawiera dwa kryteria oceny postanowienia umowy jako niedozwolonego, tj. dobre obyczaje i interesy konsumenta. Dobre obyczaje są w zasadzie równoważnikiem “zasad współżycia społecznego”, natomiast “interesy” konsumenta należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu bowiem znaleźć uzasadnienie takie okoliczności, jak zdrowie konsumenta, czy też jego czas zbędnie tracony, dezorganizacja toku życia, zawodu (patrz: Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga Trzecia. Zobowiązania. Tom I, pod redakcją G. B., W – wa 2002, s.137. Zgodnie z zawartym w tym przepisie szczególnym kwalifikatorem naruszeń, muszą to być naruszenia “rażące”.

Nadto ustawodawca w art. 385³ kc wprowadził przepis, który ma charakter reguły interpretacyjnej, ukierunkowując ocenę konkretnego postanowienia w umowie konsumenckiej, kiedy zachodzą w tym przedmiocie wątpliwości. Zawarte w tym przepisie wyliczenie postanowień, choć obszerne, ma charakter jedynie przykładowy, a cechą wspólną wymienionych tam klauzul jest, że jako takie nie są one zabronione w obrocie powszechnym ani konsumenckim, a jedynie mogą zostać uznane za niedozwolone wobec konsumentów. W myśl art. 385³ kc pkt 17 w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego. Klauzula generalna zawarta w art. 385¹ §1 k.c. znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich bez względu na to, czy przy ich zawieraniu posłużono się wzorcem umowy, czy też nie. Zauważyć przy tym należy, że w treści umowy konsumenckiej zawartej z użyciem wzorca mogą poza postanowieniami z tego wzorca znaleźć się również postanowienia uzgodnione indywidualnie z konsumentem; a także, wobec wąsko ujętego pojęcia “postanowień uzgodnionych indywidualnie”, postanowienia na których treść konsument nie miał żadnego wpływu. Nie ulega wątpliwości, że obowiązująca i powszechnie aprobowana w prawie obligacyjnym zasada swobody umów, realizowana może być jedynie pod kontrolą prawa. Sąd może bowiem dokonywać oceny, czy dane postanowienia zawartej umowy są zgodne z obowiązującym prawem. Istnieją przeto przewidziane prawem instrumenty umożliwiające kontrolę umowy, które mogą być również wykorzystywane do kontroli sprawowanej z uwagi na specyficzny interes konsumenta. Ocena dokonywana w toczącym się między przedsiębiorcą a konsumentem sporze (in concreto), może dotyczyć sposobu korzystania z prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), a więc w jaki sposób umowa jest realizowana wobec konsumenta, a także kontroli treści umowy w oparciu o przepisy art. 58 k.c. i 353¹ k.c.

O ile postanowienia uzgodnione indywidualnie podlegają ocenie w świetle art. 58 k.c., 353¹ k.c. i 5 k.c., a ponadto na podstawie art. 385¹§1 k.c., o tyle postanowienia z wzorca oraz postanowienia, na których treść konsument nie miał

wpływu, a także umowy konsumenckie zawarte bez posłużenia się wzorcem podlegają ocenie w świetle cyt. wyżej klauzuli generalnej z art 385¹ §1 k.c.

Zgodnie bowiem z cyt. wyżej przepisem art. 385¹ §2 k.c. postanowienie niedozwolone nie wiąże konsumenta. W myśl tego przepisu sankcja przy kontroli dokonywanej w konkretnej sprawie polega na tym, że postanowienie umowne uznane za niedozwolone staje się bezskuteczne, natomiast umowa jest wiążąca w pozostałym zakresie. W przeciwieństwie do unormowania z art. 58 k.c., ani doniosłość zakwestionowanego postanowienia dla któregokolwiek z kontrahentów nie ma znaczenia dla ubezskutecznienia tego postanowienia, ani na miejsce takiego postanowienia nie wchodzi dyspozycja normy prawnej.

Na marginesie wskazać należy, że to właśnie opisane wyżej konsekwencje zastosowania art. 58 k.c., mogące niejednokrotnie prowadzić – wbrew woli konsumenta - do uznania nieważności całej umowy, stały się podstawą do odstąpienia zastosowania w cyt. klauzuli generalnej sankcji nieważności.

Sankcja z art. 385¹ §1 i 2 k.c. jest bardziej dotkliwa dla przedsiębiorcy zważywszy, że niejako **automatycznie “ex lege” usuwa z umowy to właśnie postanowienie**, które “obliczone” było na przysporzenie mu jakichś korzyści.

Konsekwencją abuzywności (szkodliwości) klauzuli jest jej bezskuteczność, która wynika z samego prawa, bez potrzeby kierowania przez uprawnionego stosownego żądania wobec organu stosującego prawo, a ewentualne orzeczenie sądu w tej kwestii ma charakter deklaracyjny. Wątpliwości interpretacyjne w tym zakresie należy rozstrzygać za pomocą cyt. wyżej Dyrektywy, według której obowiązkiem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby umowy zawierane z konsumentami nie zawierały nieuczciwych warunków. Państwa Członkowskie powinny zapewnić, aby nieuczciwe warunki nie były zamieszczane w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami oraz, jeżeli takie warunki zostają w nich zawarte, **aby nie były one wiążące dla konsumenta** oraz zagwarantować, żeby umowa obowiązywała strony zgodnie z zawartymi w niej postanowieniami, pod warunkiem, że po wyłączeniu z umowy nieuczciwych warunków może ona nadal obowiązywać. Z powołanych założeń celowościowych cyt. dyrektywy wynika jednoznacznie, iż rzeczą organów stosujących prawo - sądu jest zapewnienie konsumentowi - jako stronie słabszej, skutecznej ochrony przed wszelkimi działaniami przedsiębiorców zmierzającymi do wykorzystania swojej dominującej pozycji z pokrzywdzeniem konsumenta.

Nie ulega wątpliwości, że zarówno cyt. dyrektywa, jak i przepisy art. 385¹ k.c. - 385³ k.c., będące implementacją do prawa wewnętrznego tej dyrektywy, są “obliczone” na konsumenta nie znającego prawa, a także na jego nieuwagę, lekkomyślność, brak dociekliwości, który z reguły nie zdaje sobie sprawy z przyszłych rzeczywistych skutków postanowień, jakie są mu proponowane przez profesjonalistę i działa w zaufaniu, że ich przyjęcie nie będzie dla niego niekorzystne. Skoro więc konsument z założenia nie zna obowiązującego prawa, nie sposób wymagać, by miał on świadomość, że zawarte w umowie postanowienia są niedozwolone i w związku z tym, by podnosił skutecznie zarzuty.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z roszczeniami wynikającymi z umowy zawartej pomiędzy profesjonalnym przedsiębiorcą a konsumentem. Obowiązkiem Sądu było więc skontrolowanie, czy umowa łącząca pozwaną z cedentem nie zawierała niedozwolonych postanowień umownych. W ocenie Sądu zastrzeżenie we wzorcu umownym, którym posługiwał się pożyczkodawca – obowiązku pożyczkobiorcy zapłaty rażąco wygórowanych kosztów wysyłania kolejnych wezwań do zapłaty, stanowiło posługiwanie się niedozwolonymi postanowieniami umownymi, które nie wiążą strony – konsumenta. Podkreślić należy, że dokonując oceny konkretnego postanowienia umownego w oparciu o przesłanki z art. 385¹ k.c. można odwołać się do licznych orzeczeń Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, których Sąd ten uznawał podobne postanowienia umowne za niedozwolone i zakazywał ich stosowania (por. baza LEX, wyroki w sprawach sygn. akt XVII Amc 13/08, XVII Amc 5597/11, XVII Amc 5474/11, XVII Amc 1765/11, XVII Amc 323/12, XVII Amc 5345/11). W ocenie Sądu naliczanie kosztów wysyłania kolejnych wezwań do zapłaty w kwotach 35, 45 i 55 zł, nie znajduje żadnego uzasadnienia w rzeczywistych kosztach tej czynności i stanowi rażąco wysokie koszty windykacyjne, zważywszy, że znacznie przekraczają one wysokość naliczonych odsetek umownych, zastrzeżonych w przedmiotowej umowie pożyczki w wysokości maksymalnej

przewidzianej w art. 359 § 2¹ k.c. Z tego względu, uznając postanowienia § 10 pkt 1 umowy, w części obejmującej treść: „Pożyczkobiorca zostanie obciążony kosztami wezwania do zapłaty w następującej wysokości: 35,- zł za przesłanie pierwszego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki; 45,- zł za przesłanie drugiego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki; 55,- zł za przesłanie trzeciego wezwania do zapłaty drogą pocztową po upływie 30 dni kalendarzowych od upływu terminu spłaty pożyczki” za niedozwolone postanowienie umowne, należało powództwo w zakresie tych należności, w łącznej kwocie 135,- zł oddalić jako niezasadne.

Niezależnie od tego wskazać należy, że strona powodowa nie przedstawiła dowodu potwierdzającego wysłanie tych wezwań na adres korespondencyjny pozwanej, zatem zważywszy na treść art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. strona powodowa w tym zakresie nie sprostала również ciężącemu na niej obowiązkowi udowodnienia faktów, z których wywodziła swoje roszczenia. Z tych wszystkich powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku zaocznego.

(...).